

Predmet: *Bratunac II*

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 6/20

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SRJ

Optuženi: Novak Stjepanović

Glavni pretres: 31. 10. 2024.

Na današnji glavni pretres pristupili su svedoci Damir Omić i Muharem Salkić.

Ispitivanje svedoka Damira Omića vršeno je putem videokonferencijske veze sa sudom u BiH.

Ispitivanje svedoka Damira Omića

Svedok Damir Omić se izjasnio da ostaje pri iskazu koji je dao pred Tužilaštvom u Sarajevu 14. aprila 2016. godine. Svedok je naveo da su krajem maja i početkom juna 1992. godine on, njegova sestra i majka bili smešteni u konferencijsku salu direkcije rudnika olova i cinka „Sase”. Tu su proveli mesec dana. U sali su bili i muškarci i žene i ljudi svih životnih dobi. Jednog dana je vojnik pod imenom Zvonko ušao u prostorije sale i počeo puškom da udara svedoka. Komšija svedoka Nenad Petrović ga je spasio. Nenad Petrović je živeo u Srebrenici i bio je dve, tri ili pet godina stariji od svedoka. Kasnije je preminuo u Kravicama. Tom prilikom je optuženi Novak Stjepanović rekao: „Omića da niko ne dira”. Nakon toga niko nije dirao svedoka i njegovu porodicu, što svedok veruje da je verovatno zbog izjave optuženog jer, kako je objasnio, „njega su slušali”. Kada je vojna formacija koja je bila u rudniku zamenjena drugom, svedok i njegova porodica su otišli u Srbiju, a od avgusta 1992. godine su smešteni u Banjaluci. Svedok je objasnio da uopšte nije poznavao optuženog i da je čuo za njega da je iz mesta Sase. Seća se da je Novak Stjepanović bio proćelav, imao riđu bradu i bio visok oko 185 centimetara, ali se ne seća kako je optuženi bio obučen. Kasnije je od svoje sestre čuo da je Zvonko ubijen.

Svedok je objasnio da mu je njegova majka posle rata priznala da je bila silovana pre dolaska u direkciju rudnika od strane komšije koji je živeo nekoliko kuća od njihove. Majka svedoka je dala izjavu u Bijeljini o svom slučaju silovanja. Prema svedokovim rečima, „otišla je psihički s glavnom” i posle godinu dana preminula. Takođe, svedok je rekao da su mu iz Tuzle javili da su pronađene kosti njegovog oca i brata njegovog oca. Optuženi je izrazio žaljenje zbog smrti svedokovog oca i strica. Naveo je da je otac svedoka bio njegov prijatelj.

Ispitivanje svedoka Muharema Salkića

Svedok i oštećeni Muharem Salkić je ispričao kako se sa grupom od 14 Bošnjaka krio u šumi od 10. 5. do 19. 5 1992. godine. Krili su se u jednoj rupi. Niko od ljudi koji su se skrivali nije imao oružje sa sobom. Pronašli su ih Miloš Radić i Mirko Todorović. Miloš Todorović je bio ispred kolone, a Miloš Radić iza. Svedok se nalazio u sredini kolone. Odveli su ih do kuće Fadila Sulejmanovića. Na putu do kuće Todorović im je rekao da bi bili spašeni da su se predali. Kada su došli do kuće tada se pojavio optuženi, Novak Stjepanović. Ukupno je bilo šest vojnika koji su ih tukli i ispitivali. Optuženi je zahtevao od zarobljenih civila da predaju pare, zlato i satove preteći

im da će ih ubiti ako to ne urade. Svedok se seća da je bilo šest časova i petnaest minuta tada jer je pogledao koliko je sati pre nego što je predao svoj sat Stjepanoviću. Tada je i uočio da je optuženi nosio žute „kanadanke”. Potom su odvedeni 30 ili 40 metara dalje do jednog malog potoka. Svedok je objasnio da su planirali da ih odvedu negde drugde gde bi ih streljali, ali kako je do tog mesta moglo da se dođe samo lošim putevima, optuženi je rekao: „Nisu oni vredni mojih *cipela*” i postrojio ih je kraj potočića. Svedok je naglasio da je optuženi naređivao. Niko od postrojenih muškaraca nije pokušao da se pobuni. Pre nego što je usledila pucnjava rekli su im da se pomole Bogu i Aliji. Miloš Radić, Mirko Todorović i Novak Stjepanović nisu pucali. Tokom pucnjave svedok je pao u potočić i mislio je da je i on mrtav. Neko je pao na njega. Vojnici su otišli da pretresu kuću Munira Sulejmanovića jer mu nisu verovali da je predao naoružanje. „Curicu” pod nazivom Hamedina su istom tom prilikom odveli u tu kuću. Kad su se vratili do potoka ubili su je i ona je pala ispred svog brata – „njen mozak je iscurio na njegovu glavu”. Kiša je padala. Nakon što su vojnici otišli, svedok je otvorio oči i zajedno sa još petoricom preživelih krenuo ka Srebrenici preko brda. Svedok je rekao da je optuženi tada imao crvenu bradu i da se „sada ugojio malo više”. Pošto je svedok radio u fabrici nameštaja u Bratuncu sve do 8. maja 1992. godine, objasnio je kako je svaki dan viđao optuženog kako se „šepuri” s puškom po gradu. Naveo je da je tada optuženi nosio prsluk, vojničke pantalone i vojničku košulju.

Tokom suočenja između svedoka oštećenog i optuženog, optuženi Novak Stjepanović je rekao da svedokom „upravlja određena mržnja” i pokušao je da ospori njegov iskaz navodeći da su vojnici Vojske Republike Srpske uniforme dobili tek u junu, tako da je nemoguće da su bili obučeni u vojne uniforme tokom kritičnog događaja. Pored toga, tokom suočenja optuženi je upitao svedoka kako ga ne grize savest jer je poslao Miloša Radića i Mirka Todorovića u zatvor.

Svedok je naglasio da Mirko Todorović, Miloš Radić i optuženi i dalje ne žele da otkriju ostalu trojicu vojnika koji su isto učestvovali u streljanju. Svedok je odbio da podnese imovinskopravni zahtev i zahtev za naknadu nematerijalne štete, govoreći: „Ma, ne treba mi ništa njegovo”.

Sledeći glavni pretres je zakazan za 9. decembar, sa početkom u 10 časova u sudnici broj 2.